

hende fra Husvæsenet, træffe eneraadig Bestemmelse om Børnenes Undervisning o. s. v. Man kunde med Rette stille det Krav til Lovgivningsmagten, at den gav en ny Lov paa dette Omraade, saa meget mere, som de ere mange, der sige, at Kvindernes rette og eneste Plads er som Hustru. I Tyskland, hvorfra vi faa saa meget, som ikke alt er godt, have de faaet en ny Lov om dette, og skønt de konservative der sejrede, er den gifte Kvindes Retsstilling der langt bedre end her. Siden 1857, hvor Kvinderne fik lige Arveret, lige Myndighed og lige Adgang til Borgerskab, er der intet sket fra Regeringens Side i saa Henseende. Kvinderne kunne kun faa gyldig Ægtepagt med Hensyn til Formueforholdene, og den skal have kongelig Stadfæstelse, som ikke koster noget. Tale- ren ønsker, at Ægtepagterne skulle gælde alle Forhold: Formue, Børn, Husvæsen, Tyende, Opholdssted, og ikke behøve kongelig Stadfæstelse. Hvad de to, der vil have hinanden, blive enige om, det skulde være gyldigt. — Naar Folk ere myndige, saa lad dem selv passe deres Sager og saa tage Skade for Hjemgæld! Tvungne Ægtepagter med frit valgt Indhold ville faa Folk til at tænke sig om, før det er for sent. Der er mange, endogsaa gode Mænd, som ikke ville af med deres Ret efter Vielsen. „Du er mægtig, du Kvinde i Nord,“ før du bliver gift; men bagefter, da er Kvindernes Magt borte — *efter Løven*. Igennem Ægtepagter kunde vi faa Indsigt i, hvad vort Folk ønsker, om Særraadighed eller Fællesraadighed. Nu er Fællesskabet en Løgn, det er Mandens Eneraadighed, den danske Lov gør gældende, hvad ogsaa Goos for 20 Aar siden har sagt. — Lovforslaget skulde være en hjælpende Haand til vort Lands kommende Mødre.

Det, at der kun er borgerligt Ægteskab for dem, der ville træde ud af Folkekirken, paalægger Folk Tvang, og Kirken en uværdig Stilling. Den nuværende Ordning er ikke 100 Aar gammel, saa al Tale om, hvor lidt borgerligt Ægteskab vilde passe vort Folk, er lidet værd. I Tyskland, hvor borgerlig Vielse har virket en Del Aar, blev de 96 pCt. kirkelig viet bagefter. Kultusminister Bardenfleth havde ment, at det var megen Ulejlighed for 4 pCt. af Befolkningen. Men Aanden virker nu en Gang kun i Frihed, og naar jeg ønsker at faa borgerlig Vielse indført, er det ikke, fordi jeg gerne ser, at Folk ikke skulde ønske at have kirkelig Vielse. Tvert imod! Men Kirken skal ikke være en Pyntekone ved festlige Lejligheder, som det en Gang er udtrykt.

Pastor Konradsen: Man siger paa vor Egn, at kun, hvor Røgen gaar imod Vinden, raader Manden. Dog maa man ikke tro, at jeg er imod Forslaget om Ægtepagter, men skil